

Arrest

**nr. 182 274 van 15 februari 2017
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, op 15 april 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 februari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 februari 2014 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. LANCKRIET, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende een asielaanvraag in op 17 maart 2008. Op 24 november 2008 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker diende hiertegen een schorsend beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op 8 december 2008. De Raad weigerde op 12 februari 2009 tevens de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker. Op 19 februari 2009 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13^{quinqüies}). Op 17 maart 2009 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in. Deze werd op dezelfde dag niet in overweging genomen.

1.2. Op 1 juli 2009 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 23 november 2012 ontvankelijk, doch ongegrond verklaard.

1.3. Bij arrest met nummer 106 340 van 4 juli 2013 vernietigde de Raad deze beslissing.

1.4. Op 3 september 2013 werd de aanvraag, vermeld onder punt 1.2., opnieuw ontvankelijk, doch ongegrond verklaard.

1.5. Op 14 november 2011 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingwet.

1.6. Deze aanvraag werd op 17 februari 2014 onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die als volgt wordt gemotiveerd:

“Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.11.2011 werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procédure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Mijnheer zijn verblijf in België werd enkel toegestaan naar aanleiding van zijn asielprocedures die hij indiende. Mijnheer wist dat indien noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire bescherming worden toegekend hij het Belgische grondgebied diende te verlaten. Mijnheer diende ook meerdere aanvragen 9ter in die allen werden afgesloten met een negatieve beslissing. Illegaal verblijf is een strafbaar feit.

Mijnheer verwijst naar procédures die nog hangende zouden zijn. Mijnheer diende twee asielprocedures in. Allebei de procédures werden afgesloten met een negatieve beslissing. Mijnheer diende ook meerdere aanvragen 9ter in die allen werden afgesloten met een negatieve beslissing. De aanvragen 9ter van 01.07.2009 en 14.07.2011 werden beslist op 23.11.2012. De aanvragen ingediend op 01.07.2009 en 14.07.2011 werden beslist op 03.09.2013.

Mijnheer verwijst naar de duur van de asielprocedure en de duur van de procédure 9ter. Op basis van deze duur zou aan mijnheer een verblijfsrecht toegekend moeten worden. Wat de duur betreft van de procédures 9ter en zijn asielprocedures, deze vormen geen buitengewone omstandigheden omdat verzoeker niet aantoont waarom de duur van de procédures op zich er voor zorgt dat het niet meer

mogelijk is de aanvraag in te dienen via de gewone procédure, namelijk via de bevoegde Belgische diplomatieke post. Mijnheer koos er zelf persoonlijk voor meerdere procédures op te starten. Dat mijnheer daardoor gedurende enkele jaren op het Belgische grondgebied verbleef, kan nu niet ingeroepen worden als een buitengewone omstandigheid. Sinds 2009 verblijft mijnheer illegaal op het Belgische grondgebied. Op 24.02.2009 betekende mijnheer een bevel om het grondgebied te verlaten. Mijnheer diende daarna nog een asielaanvraag in, met name op 17.03.2009, maar deze werd dezelfde dag nog, niet in overweging genomen door de dienst vreemdelingenzaken. Hij betekende deze beslissing op 17.03.2009.

Mijnheer stelt dat het niet mogelijk is om de aanvraag in te dienen in Sierra Leone vermits er geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging is. Wat andere landen betreft beschikt hij niet over een niet-precaire verblijfstitel. Mijnheer toont niet aan dat hij geen toegang krijgt tot het grondgebied van Ivoorkust om zich te richten tot de Belgische ambassade. Mijnheer toont niet aan dat er geen andere mogelijkheden voorhanden zijn om een aanvraag te richten tot de Belgische ambassade in Ivoorkust zoals per koerierdienst bijvoorbeeld. De procédure via de ambassade van Ivoorkust is van toepassing voor alle staatsburgers van Sierra Leone.

Mijnheer beweert goed geïntegreerd te zijn en een vriendenkring te hebben. Om dit te staven legt hij meerdere positieve getuigenissen voor. Volgens deze getuigenissen beschikt mijnheer over goede karaktereigenschappen. Een getuigenis wijst er op dat mijnheer beschikt over een optimistische ingesteldheid en dat hij zin voor humor heeft. Mijnheer zou jong, sterk en erg leergierig zijn. Hij wenst zijn "eigen boontjes te doppen". Hij behelpt zich met de Engelse taal. Hij was gemotiveerd om de Nederlandse taal aan te leren en spreekt nu ook Nederlands. Omwille van medische redenen kon mijnheer een aantal taalopleidingen Nederlands niet afwerken. Hij volgde een cursus maatschappelijke oriëntatie. Volgens de getuigenissen is mijnheer een zeer open, sociale en verantwoordelijke huisgenoot. Hij past zich snel aan nieuwe situaties aan. Hij wenst computerlessen te volgen en kan om te oefenen gebruik maken van de computer van één van zijn vrienden. Hij deed in Sierra Leone werkervaring op als chauffeur en als fietsenmaker-mecanicien. Hij is leergierig en wenst volwaardig deel uit te maken van de samenleving. Hij wil zijn leven in België verder vorm geven. Elementen van integratie zijn bewonderenswaardig maar ze behoren tot de gegrondheidsfase. Deze elementen worden in deze fase niet onderzocht. De elementen van integratie kunnen voorgelegd worden aan de Belgische ambassade. Mijnheer kan zich daarbij nog steeds laten bijstaan door zijn advocaat.

Mijnheer verloor zijn ouders op vroege leeftijd: zijn vader door de burgeroorlog en zijn moeder door een verkeersongeval. Hij bouwde hier nieuwe vriendschappen op. Op zich zijn dit feiten die voor heel wat leed zorgen, maar deze feiten vormen geen buitengewone omstandigheden omdat ze niet aantonen dat hij daardoor geen procédure kan opstarten via de Belgische ambassade in Ivoorkust. Mijnheer heeft familieleden in Sierra Leone die hem kunnen helpen en opvangen. Zijn zus F. en zijn broer A. verblijven in Sierra Leone.

Het Centrum voor Algemeen Welzijnswerk (CAW) verwijst naar medische problemen die mijnheer ondervond. Het betreft een document dat werd opgesteld op 29.06.2009. Betrokkene werd een aantal keren gehospitaliseerd. Er is ook een verwijzing naar het gezondheidssysteem in Sierra Leone die ontoereikend zou zijn. Sierra Leone is een zeer arm land waar de gezondheidszorg miniem is. Een terugkeer zou volgens het CAW een reëel risico inhouden voor zijn leven. Mijnheer verwijst ook naar een mogelijke schending van het artikel 3 van het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM): "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen". Mijnheer verkeert volgens zijn verklaring in een ernstige prangende humanitaire situatie en is ernstig ziek. Mijnheer heeft reeds meerdere aanvragen 9ter ingediend en alle aanvragen werden verworpen en hebben niet geleid tot een verblijfsmachtiging. Ook dit document van 29.06.2009 werd onderzocht door de dienst 9ter. Het aangehaalde medische probleem werd nooit weerhouden om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter. De arts-adviseur evalueerde de aangehaalde medische elementen en stelde dat de nodige medische zorgen zowel beschikbaar als toegankelijk zijn in het land van herkomst. Reizen vormt geen bezwaar. De arts-adviseur concludeerde dat de problematiek vanuit medisch standpunt niet levensbedreigend is en dat er evenmin een reëel risico bestaat op een onmenselijke of vernederende

behandeling gezien de behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Sierra Leone. Vanuit medisch standpunt is er geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland. Mijnheer legt verder geen andere of bijkomende elementen voor die aantonen dat het artikel 3 van het EVRM zou worden geschonden. Het is aan betrokkene om concrete elementen voor te leggen en minstens een begin van bewijs.

Mijnheer meent dat artikel 8 van het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) zou geschonden worden. Hij wijst er op dat hij het recht heeft dat zijn privé- leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling dienen geëerbiedigd te worden. Betrokkene wijst er op dat er geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan voor zover nodig is in een democratische samenleving in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van de anderen. Indien er geen machtiging tot verblijf wordt afgeleverd, wordt het gezin ontwricht. Mijnheer zijn verblijf werd enkel toegestaan naar aanleiding van de asielaanvragen die hij indiende. Hij diende ook aanvragen 9ter die werden onderzocht. Betrokkene wist dat bij een negatieve beslissing hij België diende te verlaten. Mijnheer verblijft nu illegaal op het Belgische grondgebied en illegaal verblijf is een strafbaar feit. Mijnheer toont niet aan dat er familieleden van hem op het Belgische grondgebied aanwezig zijn. Sociale relaties met vrienden en kennissen vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Een vreemdeling die een inreisverbod ontving kan niet meer rechtmatig in België verblijven zolang het inreisverbod van kracht is. De minister of zijn gemachtigde kan het inreisverbod opheffen of opschorten omwille van humanitaire redenen. Wanneer twee derde van de duur van het inreisverbod is verstreken, kan de onderdaan van een derde land een opschorting of opheffing van het inreisverbod vragen om professionele of studieredenen. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, wordt de gemotiveerde aanvraag door de onderdaan van een derde land ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon-of verblijfplaats in het buitenland.

1.7. Op dezelfde datum wordt aan verzoeker een inreisverbod van drie jaar opgelegd (bijlage 13sexies). Dit is de tweede bestreden beslissing, die als volgt wordt gemotiveerd:

“Aan de heer:

[...]

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Aan de betrokkene werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 24.02.2009.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft, na het betekenen van het bevel van 24.02.2009, geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 10.11.2011.

Brussel, 17.02.2014”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij voert aan dat het beroep met betrekking tot de tweede bestreden beslissing onontvankelijk moet worden verklaard, aangezien beide beslissingen een andere strekking hebben en steunen op een andere grondslag.

2.2. Niettegenstaande het feit dat beide bestreden beslissingen elk steunen op een andere bepaling uit de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat de verwerende partij blijkens de gegevens van het dossier het klaarblijkelijk zelf nuttig en nodig heeft geacht om over te gaan tot het opleggen van een inreisverbod nadat werd beschikt over de door verzoeker ingediende aanvraag tot regularisatie. Door aldus te handelen erkent zij dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet opleggen van een inreisverbod. Een en ander blijkt overigens ook uit een samenlezing van de beide bestreden beslissingen: de beslissingen werden genomen op dezelfde datum en beide beslissingen werden tegelijkertijd genomen dezelfde ambtenaar, attaché C.D.

Hieruit blijkt dat het opleggen van het inreisverbod tegelijkertijd werd onderzocht als de weigeringsbeslissing met betrekking tot de verblijfsaanvraag. Aldus stelt de Raad vast dat er *in casu* wel degelijk samenhang kan worden vastgesteld tussen beide bestreden beslissingen.

Verder instrueert de attaché C.D. de burgemeester van Gent om *“ingevolge de aanvraag om machtiging tot verblijf van 14.11.2011 in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980”* beide beslissingen aan verzoeker te betekenen.

De Raad is om deze redenen van oordeel dat er *in casu* sprake is van voldoende verknochtheid om de beide beslissingen in een en hetzelfde beroep aan te vechten. De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële en formele motiveringsverplichting, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het vertrouwens-, redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel, van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en van het *adagium* *'nemo turpitudinem suam allegans auditur'*.

Hij licht het eerste middel toe als volgt:

“De verwerende partij begaat in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de verzoekende partij, in toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet een manifeste beoordelingsfout, door aan de verzoekende partij mede te delen dat zijn aanvraag tot verblijf niet ontvankelijk verklaard wordt.

4.1.2.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt het volgende in de bestreden beslissing :

De aanvraag kan slechts in België worden ingediend in geval van buitengewone omstandigheden, zoniet dient de aanvraag ingediend te worden via de Belgische diplomatieke of de consulaire post in het buitenland meer bepaald in Ivoorkust ;

De asielprocedure is afgesloten ; illegaal verblijf is strafbaar ;

De medische regularisatieprocedure werd negatief afgesloten ; de aanvragen 9ter van 01/07/2009 en 14/07/2011 werden afgesloten op datum van 23/11/2012 en nadien nogmaals bij beslissing dd. 03/09/2013 ; de medische regularisatie vormt geen buitengewone omstandigheid ; vanuit medisch oogpunt is er geen bezwaar tot terugkeer naar het herkomstland ;

Sinds 2009 verblijft verzoeker illegaal in het land (sic!!) ;

Elementen van integratie zijn bewonderenswaardig maar behoren tot de gegrondheidsfase ;

Een schending van art. 3 EVRM is niet bewezen ;

Een schending van art. 8 EVRM is niet bewezen.

4.1.3.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Een bestuurshandeling is aldus gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

De motivering moet tevens draagkrachtig zijn, dat wil zeggen dat de motivering de beslissing maar zal kunnen schragen wanneer zij duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is (R.vSt. nr. 72.635, 23 maart 1998, A.P.M. 1998 (samenvatting), 64; Arbrb. Brussel 5 oktober 2002, J.T.T. 2003, afl. 867,393).

Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

4.1.4.

Het weze herhaald dat de Dienst Vreemdelingenzaken de verblijfsaanvraag van de verzoekende partij, na meer dan 2 jaren afwijst, als onontvankelijk afwijst omdat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn om de aanvraag via de gemeente in België in te dienen.

Meer nog, de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat de verzoeker geen buitengewone omstandigheid kan invoeren en sinds 2009 illegaal op het grondgebied verblijft.

- 4.1.4.1.

Toepassing adagium 'nemo turpitudinem suam allegans auditur'

Evident, is het een ware aanfluiting van de realiteit om te stellen dat de verzoeker sinds 2009 illegaal in België verblijft. De Dienst Vreemdelingenzaken beroept zich hiervoor op haar eigen schandelijk optreden.

Inderdaad.

De verzoeker diende een verzoek tot verblijfsmachtiging in op basis van medische redenen dd. 01/07/2009 en 14/07/2011. Deze werd na jarenlang wachten op datum van 23/11/2012 en op datum van 03/09/2013 ontvankelijk verklaard.

Het is werkelijk een schande dat de verzoeker dient te vernemen dat hij als illegaal wordt beschouwd terwijl zijn verblijfsaanvragen wel degelijk ontvankelijk verklaard werden, evenwel na jarenlang talmen van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan zich niet op haar eigen fout - het onredelijk lange wachten - beroepen om thans te stellen dat de verzoeker de gehele periode illegaal was

De Dienst Vreemdelingenzaken weet heel goed dat het ontvankelijk verklaren van een medische verblijfsaanvraag impliceert dat een immatriculatie-attest A afgegeven dient te worden en een aanvrager gemachtigd wordt tot (tijdelijk) verblijf.

in casu heeft de Dienst Vreemdelingenzaken het grotesk aangepakt.

o De aanvraag werd na 3 jaren ontvankelijk verklaard én tegelijkertijd als ongegrond afgewezen. Dit is geen normaal, zorgvuldig bestuursoptreden en schendt tevens de redelijke termijn.

o Bovendien heeft de Dienst Vreemdelingenzaken het nog erger gemaakt. Na de vernietiging door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (zie stuk 14) heeft de Dienst Vreemdelingenzaken een jaar later opnieuw de aanvraag, ditmaal na meer dan 4 jaren, opnieuw ontvankelijk en tegelijkertijd ongegrond verklaard.

De Dienst Vreemdelingenzaken volhardt in de boosheid.

De verzoeker verwijst dan ook terecht naar het adagium 'nemo turpitudinem suam allegans auditur'. Niemand mag gehoord worden die zich op haar eigen schandelijkheid beroept.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan bijgevolg niet rechtmatig stellen dat de verzoeker sinds juli 2009 illegaal is, als blijkt dat de aanvraag tot 2 maal toe ontvankelijk verklaard en de verzoeker hierdoor meer dan 48 maanden legaal in België zou zijn.

- 4.1.4.2.

De verzoekende partij heeft een aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet omwille van de buitengewone omstandigheden waarin hij verkeert (integratie, lange duur in België, overmacht wegens medische redenen,...).

De Dienst Vreemdelingenzaken interpreteert de buitengewone omstandigheden veel te strikt en houdt tevens geen rekening met haar eigen foutief bestuursoptreden (zie de lange wachtermijn in de procédure 9ter Vreemdelingenwet).

a)

De Raad van State omschrijft de buitengewone omstandigheden als deze die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken voor de vreemdeling om terug te keren naar het land van herkomst en eveneens onderstreept dat dit begrip niet mag verward worden met dat van de 'overmacht' (met name C.E., arrest nr. 88.076 van 20 juni 2000).

"Considérant que des circonstances exceptionnelles au sens de l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 précitée ne sont pas des circonstances de force majeure; qu'il suffit que l'intéressé démontre qu'il lui est impossible ou particulièrement difficile de retourner dans son pays d'origine ou dans un pays où il est autorisé au séjour; que le caractère exceptionnel des circonstances alléguées par l'étranger doit être examiné par l'autorité dans chaque cas d'espèce."
(Zie arrest Raad van State, arrest nr. 99.769, dd. 10 oktober 2001).

b)

Bovendien dienen de buitengewone omstandigheden niet 'onvoorzienbaar' te zijn.

De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de vreemdeling zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor een repatriëring bemoeilijkt wordt.

De verzoekende partij heeft omstandig de buitengewone omstandigheden aangeduid (de 'bewonderenswaardige' integratie, lange duur in België).

Het gaat hier niet om een opzettelijk gecreëerde situatie.

Dat de verblijfsperiode van de verzoeker trouwens zo lang aansleepte is trouwens te wijten aan het eigen gedrag van de Dienst Vreemdelingenzaken (zie hoger). De Dienst Vreemdelingenzaken heeft lang getalmd om de medische verblijfsaanvraag van de verzoeker ontvankelijk en ongegrond te verklaren, en dit tot 2 maal toe. Thans is de laatste weigeringsbeslissing in toepassing van art. 9ter

Vreemdelingenwet aangevochten bij de Raad voor Vreemdelingenzaken wegens het onredelijk karakter ervan en wegens de schending van diverse wettelijke bepalingen.

De verzoeker heeft ernstige medische redenen die hem weerhouden weg te gaan uit België (zie ook verder).

Dat deze elementen de onmogelijkheid of minstens de bijzondere moeilijkheid om terug te keren naar het land van herkomst aantonen, zodat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Bovendien heeft de verzoekende partij deze buitengewone omstandigheden niet opzettelijk gecreëerd.
c)

Er dient vastgesteld te worden dat de verwerende partij de buitengewone omstandigheden op een manifest onzorgvuldige, dan wel onredelijke manier heeft beoordeeld.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle eveneens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens. of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Uit navolgende bespreking is gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

- 4.1.4.2.1.

De integratie van de verzoekende partij

Het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nummer 92 227 dd. 27 november 2012 kan naar analogie worden toegepast voor beslissingen in het kader van de ontvankelijkheidsfase.

"Uit het geheel van deze motivering blijkt dat de integratie en het langdurig verblijf van de verzoekende partij in België door de gemachtigde van de staatssecretaris niet worden betwist en tevens dat de gemachtigde van de staatssecretaris meent dat een goede integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf een reden kunnen zijn om een verblijf toe te kennen, dat hij hiertoe echter niet verplicht is, waarna besloten wordt dat in casus deze elementen op zich onvoldoende zijn om een verblijfsrecht toe te kennen. Er dient echter te worden vastgesteld, zoals de verzoekende partij ook aangeeft, dat de gemachtigde van de staatssecretaris heeft nagelaten de motiveren waarom hij in dit concrete geval heeft geoordeeld waarom deze integratie en dit langdurig verblijf niet kunnen worden aanvaard als element om verblijfsrecht toe te kennen.

De gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich immers tot de stelling dat men redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen, gevolgd door een verwijzing naar een arrest van de Raad van State dat stelt dat de toekenning van een verblijf omwille van een goede integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf een mogelijkheid, maar geen

verplichting is, om te besluiten dat "daarom" deze elementen op zich onvoldoende zijn om een verblijfsrecht toe te kennen. Ook al beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris in het kader van de beoordeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet over een ruime discretionaire bevoegdheid, dit ontslaat hem niet van de verplichting om zijn beslissing op afdoende, draagkrachtige en duidelijke wijze te motiveren, hetgeen hij in casu heeft nagelaten te doen."

(Zie arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 92 227 dd. 27/11/2012)

Er wordt in de eerste bestreden beslissing niet op een afdoende wijze gemotiveerd waarom in concreto, in het voorliggende individuele geval de integratie (de integratie en duurzame lokale verankering, ...) niet als buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd.

Meer dan een opsomming geven en concluderen dat deze elementen niet als buitengewone omstandigheid kunnen aanvaard worden, doch tot de gegrondheid behoren, doet de Dienst Vreemdelingenzaken immers niet.

Er is geen sprake van een ware motivering.

Het is zelfs erger, de Dienst Vreemdelingenzaken geeft zelf aan dat de elementen van integratie bewonderenswaardig zijn, maar enkel behoren tot de fase ten gronde.

Elementen van integratie en duurzame lokale verankering zijn inderdaad van belang bij de beoordeling ten gronde van een aanvraag tot machtiging tot verblijf, doch dit neemt niet weg dat diezelfde elementen als buitengewone omstandigheden kunnen worden beschouwd.

Hoewel zou kunnen aanvaard worden dat elementen van integratie op zich niet voldoende zijn om als buitengewone omstandigheid in aanmerking genomen te worden, dienen deze elementen weliswaar in rekening gebracht worden in het geheel van de ingeroepen omstandigheden - in casu gelet op zijn medische situatie die hem belet het grondgebied te verlaten - én dienen ze aan een ware beoordeling onderworpen worden.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijk wijze geoordeeld door de samenloop van de omstandigheden te negeren.

- 4.1.4.2.2.

Het evenredigheidsbeginsel - het respect voor het leven

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken het evenredigheidsbeginsel eveneens heeft geschonden door geen afweging te maken tussen de ongemakken waarmee de verzoekende partij zal geconfronteerd worden bij een terugkeer voor onbepaalde duur naar zijn land van herkomst en meer bepaald in het licht van zijn medische problemen en de doelstelling van de formaliteiten.

a)

Door het nemen van de bestreden beslissing schendt de Dienst Vreemdelingenzaken artikel 8 E.V.R.M. Artikel 8 E.V.R.M. bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht OP respect voor zijn privé leven. zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voorzover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Door de Raad van State werd reeds geoordeeld dat het recht op eerbiediging van het familie-, gezins- en privéleven - ook de gezondheidssituatie valt hieronder - een buitengewone omstandigheid kan

uitmaken indien er een kennelijke wanverhouding is tussen het doel en de gevolgen van de formaliteit en de gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die de uitvoering met zich meebrengt :

"Het recht op eerbiediging van het privé-leven en het gezinsleven dat in art. 8.1. E.V.R.M. wordt bevestigd, kan door de Staten worden beperkt binnen de grenzen bepaald bij art. 8.2. van hetzelfde Verdrag. De wet past in het kader van dit lid. Hoewel de toepassing van deze wet op zichzelf geen schending van voornoemd art. 8 inhoudt, kan de uitvoering van een verwijderingsmaatregel, gelet op de omstandigheden, inderdaad in strijd met dit artikel blijken te zijn.

Voor de toelating of de weigering van het buitengewone rechtsmiddel waarop art. 9bis van de Vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleven zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen"

(Zie arrest van de Raad van State nr. 58.969,1 april 1996 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); Rev. Dr. Étr. 1996, 742, T. Vreemd. 1997, 29)

b)

In casu heeft de verzoeker ernstige medische redenen om in België zijn verblijfsaanvraag in te dienen aangezien hij omwille van die medische redenen het land niet kan verlaten.

Er anders over oordelen zou zijn veiligheid in het gedrang brengen.

De Dienst Vreemdelingenzaken lijkt de gezondheidssituatie compleet foutief in te schatten, zodat de beoordeling overeenkomstig artikel 8 E.V.R.M. eveneens tot een foutief resultaat heeft geleid.

Een schending van artikel 8 E.V.R.M. is onafwendbaar indien de verzoekende partij naar zijn land van herkomst dient terug te keren teneinde aldaar zijn respectievelijke aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen.

Bij inmenging in de uitoefening van het recht op leven dient lid 2 van artikel 8 E.V.R.M. in overweging te worden genomen Geen enkele rechtvaardigheidsgrond voor de inmenging kan in casu weerhouden worden.

c)

De verzoeker kan enkel en alleen opmerken dat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat de medische redenen in het kader van de verblijfsaanvragen overeenkomstig art. 9ter Vreemdelingenwet niet weerhouden werden.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt het voor alsof deze medische verblijfssituatie thans definitief bevonden is.

Evenwel klopt dit geenszins.

De eerste weigeringsbeslissing overeenkomstig art. 9ter Vreemdelingenwet werd vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (zie stuk 14).

In het kwestieuze arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 04/07/2013 wordt het volgende gesteld:

"(...)

3.7. Uit het hierboven weergegeven medisch advies en de stukken uit het administratief dossier blijkt dat de arts-adviseur in het kader van de beoordeling van de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst onder andere de beschikbaarheid van neurologische opvolging in een ziekenhuis en de aanwezigheid van hospitalen en apothekers had onderzocht, terwijl op basis van zijn vaststellingen vooral het onderzoek naar de beschikbaarheid van de specifieke medicamenteuze behandeling van epilepsie primordiaal lijkt. In dit verband had de arts-adviseur het geneesmiddel 'Keppra' aangetroffen op een lijst van 'Registered Pharmaceutical Drugs' uit Sierra Leone waaruit hij besluit dat dit geneesmiddel beschikbaar is. In zijn verzoekschrift oppert verzoeker dat de registratie van een geneesmiddel niet gelijkgesteld kan worden met de beschikbaarheid ervan. Volgens verzoeker toont het feit dat een geneesmiddel geregistreerd is niet aan dat het geneesmiddel effectief beschikbaar is en zeker niet dat het in voldoende mate beschikbaar is.

Daarnaast wordt bij de bespreking van de toegankelijkheid van de behandeling door de arts-adviseur melding gemaakt van het 'epilepsieproject van dr. Lisk en verwezen naar een specifieke website waarbij wordt aangestipt dat de 'MASL steun (levert) voor de uitrusting en de geneesmiddelen'. Verzoeker geeft echter in zijn verzoekschrift een deel van de tekst weer die op deze website is terug te vinden en voegt deze integraal als bijlage bij zijn verzoekschrift (verzoekschrift, bijlage 5).

In deze tekst, volgens dewelke er sprake is van een 'estimated 40 - 50,000 people with epilepsy' in Sierra Leone, wordt gewag gemaakt van een aantal maatschappelijke problemen en wordt uitdrukkelijk het volgende gesteld: 'there is little medication available'. Verzoeker lijkt dus te kunnen worden bijgetreden waar hij beweert dat 'uit de voorliggende objectieve informatiebronnen blijkt dat zowel de beschikbaarheid als de toegankelijkheid geenszins gegarandeerd is.

(...)

3.9. De Raad stelt vast dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen geenszins ingaat op de zeer specifieke kritiek van verzoeker op de gehanteerde bronnen met betrekking tot de beschikbaarheid van de medicatie in zijn land van herkomst.

De bevindingen van verzoeker op basis van de in het advies gehanteerde informatie worden door de verwerende partij niet met concrete argumenten weerlegd. In de nota met opmerkingen wordt enkel in het algemeen tegengeworpen dat verzoeker met zijn betoog niet aantoont 'dat de beschikbaarheid van de medische zorgen niet voorhanden is'. De vraag blijft echter of 'uit de verslagen waaraan de arts-attaché refereert' wel degelijk blijkt dat de nodige medicatie beschikbaar is', zoals de verwerende partij ook in haar nota met opmerkingen volhoudt. De verwerende partij maakt in geen geval aannemelijk dat uit de inhoud van de aangehaalde informatie, met name de registratie van het geneesmiddel, een tekst over het Panguma-ziekenhuis en een overzicht van de aanwezigheid van hospitalen en apothekers, kan worden afgeleid dat het geneesmiddel 'keppra' of een eventueel alternatief geneesmiddel in Sierra Leone voor verzoeker beschikbaar is. Bijgevolg kon de gemachtigde van de staatssecretaris op grond van dit advies niet in redelijkheid besluiten dat de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk, doch ongegrond is omdat de nodige medische zorgen zowel beschikbaar als toegankelijk zijn in het land van herkomst. De feitelijke gegevens uit het administratief dossier laten immers niet toe om 'niet bewezen te achten dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)...."

[Zie stuk 14)

Uit de navolgende bespreking zal opnieuw blijken dat het nieuwe advies van de arts-adviseur dd. 29/08/2013 geenszins tegemoetkomt aan de kritiek die geuit werd in het hierboven geciteerde arrest.

De recentste weigeringsbeslissing wordt om die reden nog aangevochten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit beroep is nog hangende.

d)

De Dienst Vreemdelingen zaken kan aldus niet gevolgd worden dat de medische situatie definitief afgesloten werd.

Met betrekking tot de beschikbaarheid

Op basis van de lijst van de geregistreerde geneesmiddelen in Sierra Leone, concludeerde de arts-adviseur dat op datum van 19/09/2011 Keppra (levetiracetam) en Pantoprazole beschikbaar zouden zijn.

i) Allereerst kan de registratie van een geneesmiddel niet gelijk gesteld worden aan de beschikbaarheid van een geneesmiddel.

ii)

o Dat een geneesmiddel geregistreerd is, toont niet aan dat het geneesmiddel effectief beschikbaar is en al zeker niet dat het in voldoende mate beschikbaar is.

o Daarnaast is het zo dat de beoordeling omtrent de registratie van de betreffend geneesmiddelen is gebeurd op datum van 19/09/2011.

o De vraag dient gesteld te worden of een beoordeling van twee jaar eerder nog een actuele beoordeling uitmaakt.

ii) Aangaande de aanwezigheid van het Panguma Hospital, waaruit zou blijken dat medische zorgen en opvolging voor neurologische aandoeningen beschikbaar zijn in de regio van afkomst van de verzoeker, dient opgemerkt te worden dat op de website van het Panguma Hospital verduidelijkt wordt dat in realiteit nog niet de vooropgestelde doelstelling werd bereikt.

De 'mission statement' wordt als volgt omschreven:

"Mission Statement

Kenema Diocese Healthcare sector strives towards "accessible, affordable, equitable Healthcare with a particular emphasis on provision for the poor and vulnerable people"

In this statement Panguma Hospital as a faith-based hospital desires to fulfill its vision of the 'Healing Philosophy of Jesus Christ' - serving the poor; needy and vulnerable such as:

Epileptics

M

(Zie stuk 5, eigen markering)

Voor wat betreft de realiteit is dit de laatste actualisatie:

"In the 2009, we have a picture of a hospital that is struggling to provide quality services with very limited resources and no national electricity. The Hospital still heavily relies on donor support as the Government of Sierra Leone does not subsidize mission hospitals. No bed or staff grants are given. The Hospital management continues to press for grants from the government, even if for the next decade."

(Zie stuk 5, eigen markering)

Op basis van deze informatie kan aldus niet geconcludeerd worden dat de zorgen beschikbaar zijn

Bovendien kan ook opgemerkt worden dat dit ziekenhuis niet in de nabije omgeving van de woonplaats van de verzoeker is.

De rit van Bo (geboorteplaats) naar Panguma duurt ruim twee uur (cf. google maps).

iii)

Tot slot verwijst de arts-adviseur naar een 'Medical Resources Contact List, Freetown, Sierre Leone' (stuk S), waaruit de behandelings- en opvolgingsmogelijkheden zouden blijken.

*Bij dit document dringt de noodzaak zich op om opnieuw enkele opmerkingen te formuleren
Allereerst, dit document geeft een opsomming van de dokters, apotheken en hospitals in Freetown,
zijnde NIET de streek van afkomst van de verzoeker, Een rit van Bo (geboorteplaats) naar Freetown
duurt ruim drie uur (cf, google maps).*

*Ten tweede maakt het document zelf een belangrijk voorbehoud, namelijk These resources have not
been evaluated by the Health Unit and are not endorsed by the US Embassy/.*

*Dergelijk voorbehoud doet onmiddellijk gereede twijfel rijzen omtrent (1) de betrouwbaarheid van de
gegevens en (2) de kwaliteit van de geleverde diensten.*

Tenslotte dient er ook vastgesteld te worden dat 'NEUROLOGV niet in de lijst opgenomen is.

De verzoeker heeft geen baat bij de aanwezigheid van 'pediatrics', 'radiolog/', 'orthopedics/surger/...

De verzoeker heeft nood aan gespecialiseerde zorgen in het kader van de neurologie.

iiii)

*Zoals hierboven reeds kort aangehaald voegt de arts-adviseur - in vergelijking met zijn advies dd.
22/11/2012 – voor wat betreft de beschikbaarheid van de nodige zorgen voor de verzoeker een
verwijzing naar één enkele website toe
(stuk 15).*

*Uit dit informatiedocument blijkt dat er in Bo, de geboortestreek van de verzoeker, twee 'ziekenhuizen'
zijn, enerzijds Ramsy Medical Laboratories (i.e. geen ziekenhuis) en anderzijds Kindoya Hospital.
Of dit laatste ziekenhuis gespecialiseerde zorgen zoals behandelingen voor neurologische
aandoeningen – zoals deze van de verzoeker - biedt, is niet duidelijk.*

*De loutere aanwezigheid van een hospital is niet voldoende om te concluderen dat er voor de verzoeker
behandelings- en opvolgingsmogelijkheden zijn, indien er geen zekerheid is dat gespecialiseerde
geneesheren aanwezig zijn die deze opvolging en behandeling kunnen begeleiden.*

iiiiii)

*De Dienst Vreemdelingenzaken kan aldus bezwaarlijk op grond van de voorliggende informatie
concluderen dat opvolging en behandeling beschikbaar is in Sierra Leone.*

Met betrekking tot de toegankelijkheid

i)

*Ook al verwijst de arts-adviseur in zijn huidige advies niet meer naar het 'epilepsieproject van dokter Lisk,
toch is deze informatiebron nog steeds actueel, waardoor de effectieve toegankelijkheid tot het project
In twijfel kan getrokken worden.*

*"In collaboration with MASL member and Consultant Neurologist, Dr Radcliffe Lisk, we have established
the first functioning epilepsy service in Sierra Leone in partnership with the Epilepsy Association of
Sierra Leone and Lumley Community Hospital, Freetown. There was no such facility in the country
though there are an estimated 40 - 50,000 people with epilepsy.*

*There is very little understanding of epilepsy in Sierra Leone: it is very rarely diagnosed, there is little
medication available and sufferers are often socially excluded from their communities - to devastating
effect. (...)*

*People with epilepsy in Sierra Leone are less likely to receive an education, find it more difficult to
generate a living in come for themselves and their families and are more likely to live in extreme
poverty."*

{Zie stuk 7, eigen markering}

"(...) in this nation of six million people, Dr. Lisk is the only neurologist.
(...)

And they live here, in one of Africa's poorest countries, where scarce health care resources and the stigma surrounding epilepsy add up to a "treatment gap" of more than 90 percent — meaning that fewer than 10 percent of the estimated 60,000 to 100,000 Sierra Leoneans with epilepsy are getting the treatment they need.

(...)

While Dr. Lisk and Mr. Bangura fight a shortage of resources, they say their most intractable problem is still the intense stigma surrounding epilepsy, which often acts as a bar to treatment. "The first hurdle is whether or not the family believes that this is an illness that can be treated," Dr. Lisk said. Stigma here is based on two myths: that epilepsy is contagious and that it is caused by demonic possession.

Dr. Lisk is quick to point out that beliefs about possession traverse societal boundaries. "You think it relates to level of education, of literacy, but somehow it doesn't," he said. "Sometimes it's the most educated people who will tell you that it's demonic. They say it's in the Bible." (Some biblical references to possession have long been thought to describe people with epilepsy.)

(...)

As with everything in Sierra Leone, cost is a deciding factor. Dr. Lisk's program makes phenobarbital available for about \$2 a month regardless of how many times a day a patient takes it. Even so, Mr. Bangura said, many patients say they cannot afford it.

(...)

Mr. Bangura and Dr. Lisk aim to expand their efforts. The Epilepsy Association wants to open 10 more vocational training programs; Dr. Lisk is trying to integrate epilepsy care into Sierra Leone's health care system.

(...)"

{Zie stuk 8, eigen markering}

"(■■■)

Until Dr. Lisk arrived in the country at the end of 2009, there had not been a single neurologist in the country since 1997.

(■■■)"

{Zie stuk 9}

Er dient vastgesteld te worden dat een grote populatie in Sierra Leone epilepsie heeft.

Daartegenover staat dat er één enkel project werd opgezet, met één enkele neuroloog in geheel Sierra Leone, gecentraliseerd in Freetown.

Het project heeft mooie doelstellingen, doch kan er niet van uitgegaan worden dat de duizenden epilepsiepatiënten in Sierra Leone, dankzij dit ene, recente project, die dagdagelijks een gevecht levert teneinde financiële middelen te verkrijgen, geholpen kunnen worden.

Het project staat nog in zijn kinderschoenen en de informatie op hun website, van eigen hand geschreven (dus de vraag naar de kritische beoordeling dient gesteld te worden), is hoopgevend voor epilepsiepatiënten, doch tot op heden niet afdoende.

De minimale kost is \$2 per maand, maar velen kunnen zelfs dat niet betalen.

De toegankelijkheid is bijgevolg op verschillende vlakken niet verzekerd, ondermeer door (1) centralisatie van de geboden zorgen, (2) aantal dokters en middelen en (3) kostprijs.

ii)

De arts-adviseur voegt op heden een verwijzing naar de Epilepsy Association of Sierra Leone toe. Onze vereniging stelt op haar website het volgende:

The Epilepsy Association of Sierra Leone is a local Nongovernment Organization (NGO) that was established on the 3rd of December 1999 by persons with epilepsy, families and sierra Leonean with passion for people with epilepsy. EASL is registered with the Sierra Leone's ministry of social welfare, Gender and Children's Affairs in the year 2000, with the Sierra Leone Union on Disabilities Issues (SLUDI) on the 27th of february2001 and with the international Bureau for epilepsy (IBE) on the 31st of August 2005.

The overall goal of EASL is to:

- 1. Ensure epilepsy is seen as a medical condition requiring treatment.*
- 2. To carry out awareness raising campaigns, workshops and seminars in order to provide accurate information about the disorder.*
- 3. To ensure the availability of antiepileptic medication and*
- 4. Coordinate outreach activities by providing social support and advocacy for those affected by epilepsy.*

The Epilepsy association of Sierra Leone is the Umbrella body supporting over 3,000 people affected by epilepsy in Sierra Leone. The work of the Association is recognized by the Ministry of Health and Sanitation by the use of its facilities and training of Health workers employed by the Ministry. The association is chiefly running on the enthusiasm of volunteers for over a decade and delivers an ambitious programme of support to persons with epilepsy and their families.

Community Health Workers (CHO) employed by EASL travels the length and breadth of the country every month to distribute antiepileptic drugs and educating patients, families and communities on the causes and medical treatment of epilepsy.

A network of thirteen (13) District epilepsy support workers (social workers) gives help and support to patients and families at homes, work places, churches, mosques, schools and clinics to dispel myths, misunderstandings and encourage people with epilepsy to come forward to access treatment. EASL has a voluntary consultant Neurologist in its membership, two medical Doctors and two trained epilepsy Nurses to carry out clinical activities including electroencephalogram (EGG) recordings. In addition EASL has a gender officer to ensure issues relating to gender are efficiently dealt with. EASL runs a helpline, drop In centre and a vocational training centre in Freetown."

(stuk 16, eigen marking)

Hierboven werd reeds aangehaald dat er duizenden personen in Sierra Leone lijden aan epilepsie. Eén bron spreekt zelfs van 100.000 epilepsie patiënten.

Dat de Epilepsy Association of Sierra Leone - als vrijwilligersorganisatie - hulp kan bieden aan 3000 epilepsiepatiënten is lovenswaardig, maar de vereniging bereikt aldus slechts 3% van de patiëntenpopulatie.

Uit deze informatiebron kan aldus geenszins geconcludeerd worden dat epilepsie patiënten zoals de verzoeker in Sierre Leone effectief toegang hebben tot de noodzakelijke opvolging en medicatie

e)

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de motiveringsplicht geschonden.

Uit de gegevens die voorliggen kan bezwaarlijk geconcludeerd worden dat de noodzakelijke hulp beschikbaar en toegankelijk is in Sierra Leone en de verzoeker derhalve veilig terug kan keren in afwachting van de behandeling van zijn regularisatie-aanvraag overeenkomstig art. 9bis Vreemdelingenwet.

De informatiebronnen die door de arts-adviseur werden toegevoegd aan het laatste medische advies komen niet tegemoet aan de overwegingen die de Raad in zijn arrest dd. 04/07/2013 heeft genoteerd. De overwegingen van in het arrest dd. 04/07/2013 behouden hun geldingskracht.

Er ligt geen enkel element voor die effectief een ander licht werpen op de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de behandelings- en opvolgingsmogelijkheden van epilepsie patiënten in Sierra Leone.

Een artikel in het tijdschrift MO* (Mondiaal Nieuws) gepubliceerd op datum van 23/12/2011 is kritisch:

"Epilepsiepatiënten Sierra Leone vaak verstoten

FREETOWN, 23 december 2011 (IPS) —De meeste mensen met epilepsie in Sierra Leone weten niet dat ze het hebben, of kunnen de medicijnen niet betoefen. Velen van hen worden verstoten door hun gemeenschap. Eizabeth Zainab Kargbo was een succesvolle jonge ambtenaar, hoogzwanger, toen ze haar eerste aanval kreeg. Ze weet nog wat ze voelde: haar hart schokte, alles werd donker en toen ze bijkwam, lag ze op de grond. Niemand wist wat het was. Ze verloor haar baan en haar baby, en toen de aanvallen bleven komen, bleven familie en vrienden uit de buurt. "Wanneer ik een aanval krijg en val, zijn mensen zo bang dat ze wegrennen", zegt Kargbo. "Ze zeggen: 'Raak haar niet aan, het is besmettelijk.' Daardoor heb ik soms wonden op mijn gezicht als ik ben gevallen. " Haar moeder bracht haar bij een traditionele genezer, maar die kleepte haar uit en mishandelde haar.

Hekserij

Kargo heeft epilepsie, net als zo'n zestig- tot honderdduizend andere mensen in dit land met zes miljoen inwoners. Het komt vaker voor dan in de meeste westerse landen door risicofactoren zoals hersenvliesontsteking, traumatische geboortes en cerebrale malaria. Slechts 2500 van hen worden behandeld. Max Bangura, de coördinator en oprichter van de Epilepsie Vereniging van Sierra Leone kent tientallen gevallen zoals Kargbo. Aanvallen worden vaak toegeschreven aan hekserij, vloeken of bezetenheid, zegt hij. Mensen denken dat het besmettelijk is en zelfs medische hulpverleners weten soms niet wat ze ermee aan moeten. Mensen met epilepsie worden vaak weggestuurd van school, huis of baan, en onderworpen aan traditionele behandelingen die op "marteling neerkomen", zegt Bangura, zoals inkervingen, verbrandingen, gifdrankjes of seksueel misbruik. Het wrange is dat er een goed medicijn is dat voor 70 procent effectief is: phenobarbital. Dat kost 10.000 leones (ongeveer anderhalve euro). Maar weinig mensen hebben er toegang toe, en nog minder kunnen het betalen. "Mensen komen er niet mee naar buiten, ze willen niet gezien worden als epilepsiepatiënt", zegt Bangura. "Het stigma maakt dat mensen niet naar medische posten gaan omdat ze niet willen dat iemand het ziet. "

Vier klinieken

Epilepsie moet concurreren om aandacht met ziektes die veel vaker voorkomen en veel dodelijker zijn, zoals malaria en diarree, waar al veel te weinig medisch personeel voor is. Dokter Radcliffe Durodami Lisk, de enige neuroloog in het land, leidt daarom het Epilepsie Project. Hij heeft vier zelfstandige klinieken, die een keer per maand medewerkers het land insturen om zorg en medicijnen te verstrekken. "Het zou geweldig zijn als we dat gratis konden doen, omdat de meeste patiënten niet kunnen werken en de medicijnen niet kunnen betalen", aldus Lisk. Maar het grootste obstakel is sociaal. "Ze geloven niet dat het een ziekte is waarvoor je naar de dokter moet. Wat hen betreft is het een boze geest, of hekserij. " Bangura heeft van zijn huis het hoofdkwartier gemaakt voor zijn organisatie. Patiënten kunnen er behandeld worden en een driejarige beroepsopleiding volgen. Een van de deelnemers aan het project is Elisabeth Kargbo. Haar kerk zorgt voor het geld voor haar behandeling. "Je krijgt hulp", zegt ze, "als je je ziekte laat zien."

(Zie stuk 10)

Nogmaals worden de problemen inzake effectieve toegankelijkheid, onder meer op vlak van de kostprijs, bevestigd.

Wegens het stigma dreigt ten aanzien van de verzoeker sociale uitsluiting.

Wegens het stigma zal hij uiterst moeilijk een job kunnen vinden, hetgeen echter levensnoodzakelijk is, teneinde zijn medicatie te kunnen betalen.

Het beroep dat de verzoeker uitoefende in Sierra Leone was taxichauffeur op een bromfiets. Epilepsie is al dusdanig gestigmatiseerd, laat staan dat klanten zullen meerijden op zijn bromfiets.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat het onwaarschijnlijk is dat de verzoeker niet zou kunnen rekening op familie, vrienden of kennissen.

Dit is een loutere bewering van de Dienst Vreemdelingenzaken, zonder dat deze gestaafd wordt. Daarentegen wordt wel het sociaal stigmatiserend karakter van de aandoening epilepsie, waardoor vele patiënten in sociaal isolement leven, in vele objectieve bronnen vermeld.

f)

De verzoeker is afkomstig van Sierra Leone.

De gezondheidszorg in Sierra Leone is ondermaats en de toegang tot de gezondheidszorg is geenszins gegarandeerd, zoals hierboven werd aangetoond.

In de bestreden beslissing wordt in geval van terugkeer een rekening gehouden met de mogelijke stopzetting van de behandeling, de gevolgen van de stigmatisering, het sociale isolement....

Bij een terugkeer naar het land van herkomst zullen de medische problemen niet op adequate wijze kunnen behandeld worden en/of riskeert de verzoeker gediscrimineerd te worden, in sociaal isolement terecht te komen.

Besluit

De bestreden beslissing maakt in dit opzicht niet alleen schending van art. 8 EVRM uit maar ook van art. 3 E.V.R.M. uit.

- 4.1.4.2.3.

De prangende humanitaire situatie

Het vertrouwensbeginsel werd bij het nemen van de eerste bestreden beslissing geschonden.

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren.

Het is immers zo dat zowel het kabinet De Block als de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken bevestigd hebben dat de criteria van de (weliswaar vernietigde) instructies dd. 19 juli 2009 blijven gelden voor wie eraan voldoet.

Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd totdat er een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt. Tot op heden is er nog geen nieuw beleid bekend gemaakt.

Aangezien uitdrukkelijk door de bestuurlijke overheid wordt bevestigd dat zij de criteria zullen blijven toepassen totdat het nieuwe beleid wordt bekend gemaakt, mag aldus verwacht worden dat iedere beslissing in het kader van een aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet wordt genomen rekening houdende met de achterliggende filosofie van de criteria van de instructies dd. 19 juli 2009. zij het binnen de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris.

Anders bepalen zou leiden tot willekeur.

Ondanks het feit dat iedere aanvraag tot regularisatie individueel dient onderzocht te worden en de toekenning van een verblijfsrecht een gunst en geen recht is, dient duidelijkheid nagestreefd te worden zodoende willekeur of aan elkaar tegenstrijdige beslissingen te vermijden.

De bevestiging van toepassing van de criteria door het kabinet De Block en de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken schept rechtmatige verwachtingen bij de rechtsonderhorige en een bestuur dient, overeenkomstig het vertrouwensbeginsel de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen te honoreren.

De situatie van de verzoekende partij is geheel in overeenstemming met één van de situaties beschreven in de regeringsinstructies, meer bepaald de duurzame lokale verankering.

Bovendien zou de verzoeker met zijn asielprocedure en zijn ontvankelijke regularisatiebeslissingen in principe langer dan 5 jaar legaal in België zijn, ware het niet dat de Dienst Vreemdelingenzaken ernstig te kort schoot (zie hoger).

De situatie van de verzoekende partij kan aldus gekwalificeerd worden als een prangende humanitaire situatie, dewelke buitengewone omstandigheden impliceert.

De verzoekende partij mocht redelijkerwijze verwachten dat hij van de gunst van de regularisatie zou kunnen genieten.

Dat het anders oordelen niet alleen wijst op willekeur, doch ook een schending uitmaakt van het non-discriminatiebeginsel en de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

4.1.5.

De beslissing tot onontvankelijkheid genomen in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dient dan ook vernietigd te worden.”

3.1.2. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden vastgesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Te dezen blijkt uit nazicht van het administratief dossier dat verzoeker op 1 juli 2009 en op 14 juli 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf indiende op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Ondanks het feit dat volgens de bij arrest van de Raad met nummer 106 340 van 4 juli 2013 vernietigde beslissing van 23 november 2012 de aanvraag ontvankelijk (doch ongegrond) werd verklaard, werd verzoeker naar aanleiding van deze aanvraag nooit in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie. Er blijkt enkel dat de termijn om het grondgebied te verlaten om medische redenen eenmalig verlengd werd in 2010. Nochtans dient naar luid van artikel 7, tweede lid, van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van [de vreemdelingenwet], de vreemdeling wiens aanvraag niet onontvankelijk wordt verklaard overeenkomstig artikel 9ter, §3, van de vreemdelingenwet in het bezit te worden gesteld van een attest van immatriculatie model A. Overeenkomstig deze bepaling had verzoeker derhalve, vanaf

het ogenblik dat zijn aanvraag ten gronde werd behandeld, recht op een voorlopige verblijfstitel in de vorm van een attest van immatriculatie. Ook nadat de beslissing van 23 november 2012 door de Raad werd vernietigd, had verzoeker overeenkomstig artikel 7 van voormeld koninklijk besluit opnieuw in het bezit moeten worden gesteld van een attest van immatriculatie tot aan de nieuwe ongegrondverklaring van zijn aanvraag op 3 september 2013. Mede gelet op de terugwerkende kracht van het vernietigingsarrest van 4 juli 2013, kon de verwerende partij in de thans bestreden beslissing niet voorhouden dat verzoeker tussen het indienen van zijn verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en de tweede ongegrondheidsbeslissing van 3 september 2013 illegaal op het grondgebied verblijven. Verzoeker diende immers een ontvankelijke aanvraag om medische verblijfsregularisatie in en werd door de verwerende partij toegelaten tot het gegrondheidsonderzoek van deze procedure. De verwerende partij is dan ook uitgegaan van een foute beoordeling van de feitelijke gegevens van de zaak, vermits verzoeker op grond van artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 in het bezit had moeten worden gesteld van een attest van immatriculatie dat zijn verblijf dekte.

Vermits de verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van foutieve feitelijke vaststellingen met betrekking tot verzoekers legale verblijfsstatus en de door hem in het kader van een andere aanvraag aangevoerde medische problematiek, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat de beoordeling van de aanvraag zelf door deze foutieve vaststellingen is aangetast. Waar de verwerende partij in de nota met opmerkingen op dit punt tegenwerpt dat de duur van de procedure niet dient te leiden tot de aanvaarding van buitengewone omstandigheden, moet worden opgemerkt dat de Raad niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De verwerende partij beschikte terzake over een discretionaire bevoegdheid en het komt de Raad niet toe aan de beslissing de motieven te substitueren. Het middel, dat uitsluitend betrekking heeft op de eerste bestreden beslissing, is in die mate gegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële en formele motiveringsverplichting, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 8 van het EVRM en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij licht het tweede middel toe als volgt:

“Overwegende dat de aangehaalde wetsbepalingen de verplichting tot formele motivering vastleggen die op de tegenpartij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding.

Dat in de tweede bestreden beslissing van inreisverbod wordt verwezen naar artikel 74/11, §1, lid 2 Vreemdelingenwet teneinde aan de verzoekende partij een inreisverbod op te leggen.

4.2.1.

Dat de controle van de administratieve rechter zich niet beperkt tot de controle van de duidelijke beoordelingsfout, maar ook en voornamelijk de controle van de juistheid, van de relevantie en de toelaatbaarheid in rechte van de motieven omvat

Dat derhalve de feitelijk bestaande motieven juridisch relevant moeten zijn, zij moeten een correcte wettelijke basis hebben, een juiste toepassing maken van die basis en het concrete geval dient in die rechtsbasis teruggevonden te kunnen worden.

Dat het rechterlijk toezicht op de motieven hier alleen insluit dat de rechter nagaat of bewezen is dat de kwestieuze omstandigheden juist werden geïnterpreteerd (juridische juistheid der motieven).

Dat het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

4.2.2.

Dat, zoals hierboven reeds gesteld, de verzoekende partij reeds langer dan 64 maanden legaal in België zou zijn :
gedurende de asielpcedure - van 17/03/2008 tot 19/02/2009 :11 maanden ;
gedurende de medische regularisatie - van 01/07/2009 tot 05/12/2013 : 53 maanden.

4.2.3.

De verzoeker toonde reeds aan (zie hoger de uiteenzetting onder 4.1.4.2.2) dat hij om medische redenen geen gevolg kan geven aan het bevel om het land te verlaten.

4.2.4.

Dat artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet naar hetwelk verwezen wordt in de tweede bestreden beslissing, als volgt luidt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

- 1 ° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*
- 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd"*

Dat overeenkomstig het artikel 74/11, §2, lid 2 de Dienst Vreemdelingenzaken zich in individuele gevallen kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod, omwille van humanitaire redenen.

Dat bij de oplegging van een inreisverbod rekening dient gehouden te worden met een aantal fundamentele rechten, zoals het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (in casu artikel 8 E.V.R.M.) (cf. supra, eerste middel).

In de tweede bestreden beslissing van inreisverbod wordt geen enkel element aangehaald die aantoonst dat de verwerende partij de eventuele schending van voornoemde verdragsbepalingen heeft beoordeeld.

Bij gebrek aan enige verwijzing naar de persoonlijke situatie van de verzoekende partij dient vastgesteld te worden dat de verwerende partij de motiveringsplicht heeft geschonden.

2 Zie arrest RVV dd. 28/08/2008 nr. 27.055, overweging 2.3. blz. 7.

Dat in casu de Dienst Vreemdelingenzaken had moeten motiveren waarom, ondanks de humanitaire redenen eigen aan het individuele dossier van de verzoekende partij, toch een inreisverbod werd opgelegd aan de verzoekende partij en waarom er, ondanks dezelfde humanitaire redenen eigen aan het individuele dossier van de verzoekende partij, meteen een inreisverbod van de maximale termijn van drie jaar werd opgelegd.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken aangaande het inreisverbod geen individueel oordeel heeft geveld, doch wel een stereotype beslissing heeft afgeleverd.

Dat zowel voor wat betreft het opleggen van het inreisverbod als voor het vaststellen van de maximale termijn van drie jaar, rekening dient gehouden te worden met de specifieke omstandigheden van elk individueel geval, zoals bij wet wordt verplicht.

Dat in casu het duidelijk is dat de Dienst Vreemdelingenzaken dergelijke afweging niet heeft gemaakt.

- 4.2.5.

Dat bij het onderzoek naar de specifieke omstandigheden de Dienst Vreemdelingenzaken het evenredigheidsbeginsel indachtig dient te zijn.

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen recent het volgende oordeelde:

"3.7. De Raad wijst erop dat krachtens artikel 74/11, §1, eerste lid van vreemdelingenwet, de duur van het inreisverbod dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (PB.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.)

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: 'de richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met alle omstandigheden eigen aan het geval' en dat met het evenredigheidsbeginsel respecteert.' (Parl.St.Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

In casu, stelt de Raad evenwel vast dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod. In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar. Waarom deze maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet. De Raad vindt in de bestreden beslissing noch in het administratief dossier enige afweging of onderzoek terug dat betrekking heeft op de specifieke omstandigheden van verzoeker...

3.8. Daargelaten de vraag of de aanwezigheid van familie in België een voldoende wegend element is om het inreisverbod in te korten, dient de Raad vast te stellen dat waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar een motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstrekende gevolgen van een inreisverbod, op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

Een schending dan de materiële motiveringsplicht wordt aangenomen.

Daar de bestreden beslissing in rechte één en ondeelbaar is, zodat de component inzake het inreisverbod er in rechte niet van kan worden afgesplitst, dient, nu er een gegrond middel werd aangevoerd betreffende het inreisverbod, de bestreden beslissing derhalve in haar geheel te worden vernietigd...."

(Zie arrest Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest 92 111 van 27/11/2012 in de zaak RvV 106 549/11, eigen markering)

Dat de Raad voor Vreemdelingenzaken zich aldus reeds heeft uitgesproken omtrent de onwettigheid van de té algemene en stereotype motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Dat in de tweede bestreden beslissing enkel wordt gesteld dat niet aan de terugkeerverplichting is voldaan, doch dat dit evident geen afdoende motivering is om de maximale termijn van 3 jaar op te leggen voor wat betreft het inreisverbod.

Dat zoals reeds gesteld, artikel 74/11, §2, lid 2 Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat dient rekening gehouden te worden met humanitaire redenen:

"De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen"

Dat in casu dergelijke humanitaire redenen zonder enige twijfel aanwezig zijn.

De verzoekende partij heeft ernstige medische redenen en België lijkt het enige land alwaar hij zijn recht op leven kan uitoefenen. Dat een inreisverbod afleveren zonder enige verwijzing naar de specifieke situatie van de verzoekende partij, hoewel deze bij de Dienst Vreemdelingenzaken gekend is, houdt een schending in van de motiveringsplicht juncto de gewaarborgde rechten zoals opgenomen in artikel 8 E.V.R.M.

De bestreden beslissing dient derhalve vernietigd te worden.”

3.2.2. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het “afdoende” karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, *Staelens*). De verzoekende partij betoogt dat de maximumduur van het inreisverbod niet werd gemotiveerd. De verwerende partij betoogt daarentegen dat de tweede bestreden beslissing afdoende werd gemotiveerd door de verwijzing naar artikel 74/11, §1, 2°, van de vreemdelingenwet. Zij betoogt dat het opgelegde inreisverbod *in casu* afdoende wordt gemotiveerd door de verzoekende partij niet betwiste vaststelling dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende omtrent het inreisverbod:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...).”

Uit de parlementaire voorbereidingen, waarin wordt verwezen naar de Terugkeerrichtlijn, blijkt:

“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet immers worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Derhalve is een specifieke motivering vereist om de maximumtermijn op te leggen (RvS 26 juni 2013, nrs. 227.898 en 227.900).

De tweede bestreden beslissing motiveert met betrekking tot het inreisverbod dat geen gevolg werd gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 24 februari 2009, zodat verzoeker niet heeft

voldaan aan de terugkeerverplichting. Dergelijk motief verklaart weliswaar waarom aan verzoeker een inreisverbod werd afgegeven, doch biedt geen verantwoording voor het feit waarom bij weeromstuit voor de maximumtermijn van drie jaar werd gekozen. De verwijzing naar het feit dat verzoeker ook nog een aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet indiende, kan gelden als administratieve vaststelling, doch verantwoordt evenmin waarom deze maximumtermijn werd gekozen aan de hand van de specifieke omstandigheden van het geval (RVS 22 maat 2016, nr. 234.228).

Derhalve moet *in casu* worden vastgesteld, in het licht van artikel 74/11, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet, dat minstens niet afdoende werd gemotiveerd over de duur van het inreisverbod.

Bovendien merkt de Raad nog op dat dit motief er geheel aan voorbijgaat aan de vaststelling, hoger besproken onder het eerste middel, dat verzoeker alleszins na het indienen van zijn medische regularisatieaanvraag op 1 juli 2009 en op 14 juli 2009 tot aan de tweede ongegrondheidsbeslissing op 3 september 2013, conform artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 in het bezit had moeten worden gesteld van een attest van immatriculatie. Deze vaststelling verhindert dat de verwerende partij zich alsnog zou beroepen op het bevel om het grondgebied te verlaten van 24 februari 2009, aangezien, indien dit attest van immatriculatie correct was afgegeven, hiermee een einde zou zijn gesteld aan de uitvoerbaarheid van het bevel om het grondgebied te verlaten. De verwerende partij kon zich dan ook niet steunen op haar eigen onwettig handelen om aan verzoeker een inreisverbod op te leggen.

Het tweede middel, dat betrekking heeft op de tweede bestreden beslissing, is gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 februari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 februari 2014 tot het opleggen van een inreisverbod wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend zeventien door:

dhr. C. VERHAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT